

USTAWA
z dnia 18 stycznia 1996 r.

o kulturze fizycznej

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Opracowano na podstawie: Dz.U. z 2001 r. Nr 81, poz. 889, Nr 102, poz. 1115, z 2002 r. Nr 4, poz. 31, Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 93, poz. 820, Nr 130, poz. 1112, Nr 207, poz. 1752, z 2003 r. Nr 203, poz. 1966, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 85, poz. 726.

Art. 1.

1. Kultura fizyczna jest częścią kultury narodowej, chronionej przez prawo. Obywatele, bez względu na wiek, płeć, wyznanie, rasę oraz stopień i rodzaj niepełnosprawności – korzystają z równego prawa do różnych form kultury fizycznej.
2. Ustawa określa zasady działalności w sferze kultury fizycznej, a także zadania organów administracji rządowej i samorządu terytorialnego, stowarzyszeń kultury fizycznej i ich związków oraz innych podmiotów w zakresie zapewnienia prawidłowej realizacji procesu wychowania fizycznego, uprawiania sportu i rekreacji ruchowej oraz prowadzenia rehabilitacji ruchowej.

Art. 2.

1. Podstawowymi celami kultury fizycznej jest dbałość o prawidłowy rozwój psychofizyczny i zdrowie wszystkich obywateli.
2. Cele, o których mowa w ust. 1, realizowane są w szczególności poprzez:
 - 1) wychowanie fizyczne,
 - 2) sport,
 - 3) rekreację ruchową,
 - 4) rehabilitację ruchową.

Art. 3.

W rozumieniu niniejszej ustawy:

- 1) kulturą fizyczną jest wiedza, wartości, zwyczaje, działania podejmowane dla zapewnienia rozwoju psychofizycznego, wychowania, doskonalenia uzdolnień i sprawności fizycznej człowieka, a także dla zachowania oraz przywracania jego zdrowia,
- 2) wychowanie fizyczne jest procesem kształtującym harmonijny rozwój psychofizyczny dzieci i młodzieży,
- 3) sport jest formą aktywności człowieka, mającą na celu doskonalenie jego sił psychofizycznych, indywidualnie lub zbiorowo, według reguł umownych,

- 4) sport wyczynowy jest formą działalności człowieka, podejmowaną dobrowolnie, w drodze rywalizacji, dla uzyskania maksymalnych wyników sportowych,
- 5) sport profesjonalny jest rodzajem sportu wyczynowego, uprawianym w celach zarobkowych,
- 6) zawodnikiem jest osoba uczestnicząca we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez właściwy polski związek sportowy, posiadająca licencję zezwalającą na udział w tym współzawodnictwie,
- 7) współzawodnictwo sportowe jest indywidualną lub zbiorową rywalizacją osób zmierzających, zwłaszcza w trakcie zawodów sportowych, do pokonania czasu, przestrzeni, przeszkód lub przeciwnika,
- 8) rekreacja ruchowa jest formą aktywności fizycznej, podejmowaną dla wypoczynku i odnowy sił psychofizycznych,
- 9) rehabilitacja ruchowa jest procesem mającym na celu przywrócenie, poprawę lub utrzymanie psychofizycznej sprawności osób czasowo lub trwale niepełnosprawnych za pomocą specjalnych zabiegów i ćwiczeń fizycznych – w oparciu o wiedzę medyczną.

Art. 4.

1. Organy administracji rządowej i jednostki samorządu terytorialnego tworzą warunki prawno-organizacyjne i ekonomiczne dla rozwoju kultury fizycznej.
2. Minister Obrony Narodowej i minister właściwy do spraw wewnętrznych realizują cele kultury fizycznej w jednostkach podległych i nadzorowanych.

Rozdział 2

Struktura organizacyjna kultury fizycznej

Art. 5.

1. (skreślony).
2. (skreślony).
3. (skreślony).
4. Jednostki samorządu terytorialnego realizują zadania w zakresie kultury fizycznej jako zadania własne.

Art. 5a.

Minister Obrony Narodowej i minister właściwy do spraw wewnętrznych, w stosunku do jednostek sobie podległych i przez siebie nadzorowanych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu, określają, w drodze rozporządzenia, sposób realizacji celów kultury fizycznej w tych jednostkach, wskazując ich zadania, formy organizacyjne, sposoby finansowania, a także warunki działania stowarzyszeń kultury fizycznej i związków sportowych w tych jednostkach.

Art. 6.

1. Podstawową jednostką organizacyjną realizującą cele i zadania w zakresie kultury fizycznej jest klub sportowy.

2. Kluby sportowe, uczestniczące we współzawodnictwie sportowym, tworzone są w formie:
 - 1) stowarzyszeń, zwanych dalej „stowarzyszeniami kultury fizycznej”,
 - 2) spółek akcyjnych, zwanych dalej „sportowymi spółkami akcyjnymi”.
3. Kluby sportowe, które nie uczestniczą we współzawodnictwie sportowym, mogą być tworzone w innych, niż wymienione w ust. 2, przewidzianych prawem formach organizacyjnych.

Art. 7.

1. Szczególnym rodzajem klubu sportowego jest uczniowski klub sportowy.
2. Uczniowski klub sportowy działa na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz.U. Nr 20, poz. 104, z 1990 r. Nr 14, poz. 86, z 1996 r. Nr 27, poz. 118, z 1997 r. Nr 121, poz. 769 i z 1998 r. Nr 106, poz. 668), z wyłączeniem przepisów dotyczących rejestracji.
3. Członkami uczniowskiego klubu sportowego mogą być w szczególności uczniowie, rodzice i nauczyciele.
4. Uczniowskie kluby sportowe podlegają wpisowi do ewidencji, prowadzonej przez starostów właściwych ze względu na siedzibę klubów.
5. Uczniowskie kluby sportowe posiadają osobowość prawną.

Art. 7a.

1. Przepisy art. 7 ust. 2 i 4 stosuje się również do stowarzyszeń kultury fizycznej, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej.
2. Stowarzyszenia wymienione w ust. 1 uzyskują osobowość prawną z chwilą wpisania do ewidencji, o której mowa w art. 7 ust. 4.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia ewidencji uczniowskich klubów sportowych i stowarzyszeń kultury fizycznej, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej, uwzględniając rodzaje dokumentów wymaganych przy składaniu wniosku oraz dane podlegające wpisowi do ewidencji.

Art. 8.

1. Kluby sportowe, o których mowa w art. 6 ust. 2 oraz w art. 7 ust. 1, w liczbie co najmniej trzech mogą zakładać związki klubów, zwane dalej „związkami sportowymi”.
2. Członkami wspierającymi związku sportowego mogą być również kluby, o których mowa w art. 6 ust. 3, oraz inne osoby prawne i jednostki organizacyjne, których celem jest działalność w zakresie kultury fizycznej.
3. Do stowarzyszeń kultury fizycznej i związków sportowych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy, o której mowa w art. 7 ust. 2, ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy.

Art. 9.

1. Do podstawowych zadań związków sportowych należy w szczególności:

- 1) prowadzenie działalności w zakresie sportu i rekreacji ruchowej,
 - 2) organizowanie zawodów, imprez sportowych i rekreacyjnych,
 - 3) prowadzenie działalności wychowawczej i popularyzatorskiej w zakresie kultury fizycznej,
 - 4) szkolenie oraz doskonalenie kadr trenersko-instruktorskich,
 - 5) wspieranie działalności uczniowskich klubów sportowych.
2. Szczegółowe zadania związków sportowych oraz sposób ich realizacji określają statuty związków sportowych.

Art. 10.

1. Związkiem sportowym o zasięgu ogólnokrajowym, działającym tylko w jednej dyscyplinie lub dziedzinie sportu, jest polski związek sportowy.
- 1a. Członkiem polskiego związku sportowego mogą być kluby sportowe, o których mowa w art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 1, oraz związki sportowe działające w dziedzinie lub dyscyplinie sportu, w której funkcjonuje dany polski związek sportowy.
2. W danej dyscyplinie lub dziedzinie sportu może działać tylko jeden polski związek sportowy.
3. (skreślony)
4. Polski związek sportowy może być utworzony jedynie za zezwoleniem Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu, który zatwierdza statut związku oraz wszelkie jego zmiany.
5. Do zadań polskiego związku sportowego należy w szczególności:
 - 1) organizacja i realizacja współzawodnictwa sportowego,
 - 2) nadawanie klubom sportowym licencji uprawniających do udziału we współzawodnictwie sportowym,
 - 3) reprezentowanie, z zastrzeżeniem art. 11 ust. 1, sportu polskiego w międzynarodowych organizacjach sportowych oraz organizowanie udziału w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym,
 - 4) przygotowywanie kadry narodowej do uczestnictwa w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym.
6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, wykaz dyscyplin i dziedzin sportu, w których mogą działać polskie związki sportowe, oraz szczegółowe warunki i tryb udzielania zezwoleń, o których mowa w ust. 4, uwzględniając tendencje światowe do tworzenia się nowych dyscyplin.

Art. 10a.

1. Status polskiego związku sportowego posiada także ogólnokrajowe stowarzyszenie działające w dyscyplinie wędkarstwa sportowego oraz ogólnokrajowe stowarzyszenie działające w dziedzinie sportów lotniczych.
2. Do stowarzyszeń, o których mowa w ust. 1, przepisy art. 10 ust. 2-5 oraz art. 13 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 11.

1. Polski Komitet Olimpijski jest związkiem stowarzyszeń i innych osób prawnych, działającym na podstawie Prawa o stowarzyszeniach, w celu zapewnienia udziału reprezentacji kraju w igrzyskach olimpijskich, propagowania zasad olimpiizmu, reprezentowania polskiego sportu w Międzynarodowym Komitecie Olimpijskim oraz wobec narodowych komitetów olimpijskich i innych międzynarodowych organizacji.
2. Polski Komitet Olimpijski ustala skład reprezentacji kraju na igrzyska olimpijskie.
3. Polski Komitet Olimpijski ma wyłączne prawo wykorzystywania i używania symboliki olimpijskiej określonej w Karcie olimpijskiej oraz nazw „Igrzyska Olimpijskie” i „Komitet Olimpijski”.

Art. 12.

1. W celu zapewnienia udziału reprezentacji polskich sportowców niepełnosprawnych w igrzyskach paraolimpijskich oraz reprezentowania kraju w Międzynarodowym Komitecie Paraolimpijskim może zostać utworzony Polski Komitet Paraolimpijski.
2. Polski Komitet Paraolimpijski jest związkiem stowarzyszeń i innych osób prawnych, których celem statutowym jest organizacja, upowszechnianie oraz działalność na rzecz rozwoju sportu osób niepełnosprawnych.
3. Polski Komitet Paraolimpijski ustala skład reprezentacji kraju na igrzyska paraolimpijskie.

Art. 13.

1. Stowarzyszenie kultury fizycznej oraz związek sportowy podlegają obowiązkowi wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego.
2. (skreślony).
3. Stowarzyszenie kultury fizycznej oraz związek sportowy uzyskują osobowość prawną z chwilą wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego.
4. (skreślony).
5. Do wniosku o zarejestrowanie polskiego związku sportowego należy dołączyć dowód zezwolenia i zatwierdzenia statutu związku przez Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu.

Art. 14.

Sąd rejestrowy odmawia zarejestrowania stowarzyszenia kultury fizycznej lub związku sportowego, jeżeli jego założenie byłoby sprzeczne z ustawą lub nie spełnia określonych prawem warunków.

Art. 15.

1. Nadzór nad działalnością stowarzyszeń kultury fizycznej oraz związków sportowych, z zastrzeżeniem ust. 2, sprawuje starosta właściwy ze względu na ich siedzibę.

2. Organem nadzorującym działalność polskich związków sportowych i związków sportowych o zasięgu ogólnokrajowym działających w wielu dyscyplinach lub dziedzinach sportu jest Prezes Polskiej Konfederacji Sportu.
3. Organ nadzorujący może dokonywać kontroli działalności stowarzyszenia kultury fizycznej i związku sportowego.
4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, zasady i tryb przeprowadzania kontroli, o której mowa w ust. 3, uwzględniając prawa i obowiązki kontrolującego i kontrolowanego, rodzaje dowodów stanowiących podstawę ustaleń kontroli oraz wzór protokołu kontroli i wystąpień pokontrolnych.

Art. 16.

1. Jeżeli działalność stowarzyszenia kultury fizycznej lub związku sportowego jest niezgodna z prawem lub narusza postanowienia statutu, organ nadzorujący może:
 - 1) zażądać usunięcia w określonym terminie dostrzeżonego uchybienia,
 - 2) udzielić władzom stowarzyszenia kultury fizycznej lub związku sportowego ostrzeżenia,
 - 3) zawiesić w czynnościach poszczególnych członków władz stowarzyszenia kultury fizycznej lub związku sportowego,
 - 4) wystąpić do sądu o zastosowanie jednego ze środków, o których mowa w art. 17.
2. Nadzorem Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu nie są objęte decyzje, o których mowa w art. 41 ust. 1 i 2.

Art. 17.

1. Sąd na wniosek organu nadzorującego może w drodze postanowienia:
 - 1) zawiesić wykonanie uchwały lub decyzji niezgodnej z prawem oraz zażądać jej uchylenia, a w razie nieuchylenia w wyznaczonym terminie – uchylić taką uchwałę lub decyzję,
 - 2) zawiesić w czynnościach władze stowarzyszenia kultury fizycznej lub związku sportowego i wyznaczyć kuratora do czasu wyboru nowych władz,
 - 3) zawiesić działalność stowarzyszenia kultury fizycznej lub związku sportowego na okres nie dłuższy niż rok,
 - 4) rozwiązać stowarzyszenie kultury fizycznej lub związek sportowy, jeżeli swoją działalnością w sposób rażący narusza przepisy prawa lub postanowienia statutu, i wykreślić je z Krajowego Rejestru Sądowego.
2. Kurator, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, obowiązany jest do zwołania w terminie 3 miesięcy walnego zebrania członków w celu wyboru nowych władz stowarzyszenia kultury fizycznej lub związku sportowego. Do tego czasu kuratorowi przysługują statutowe uprawnienia władz stowarzyszenia kultury fizycznej lub związku sportowego.

Art. 18.

W razie rozwiązania stowarzyszenia kultury fizycznej lub związku sportowego, sąd zarządza jego likwidację oraz, w przypadku braku stosownych postanowień statutu lub uchwały walnego zebrania członków, określa przeznaczenie jego majątku.

Art. 18a.

1. W jednostkach samorządu terytorialnego działają rady sportu powołane przez właściwe organy wykonawcze spośród przedstawicieli organizacji i instytucji realizujących zadania w zakresie kultury fizycznej, z zastrzeżeniem art. 18b.
2. Do zadań rady sportu należy w szczególności opiniowanie:
 - 1) strategii rozwoju gmin, powiatów i województw w zakresie kultury fizycznej,
 - 2) projektu budżetu w części dotyczącej kultury fizycznej,
 - 3) projektów uchwał dotyczących rozwoju kultury fizycznej,
 - 4) programów bazy sportowej na danym terenie,
 - 5) planów imprez sportowych i rekreacyjnych organizowanych przez różne organizacje na danym terenie, dofinansowywanych przez jednostki samorządu terytorialnego.
3. Członkowie rad sportu wykonują swoje funkcje społecznie.

Art. 18b.

Zadania rady sportu na szczeblu wojewódzkim wykonuje wojewódzkie interdyscyplinarne stowarzyszenie kultury fizycznej będące członkiem Polskiej Federacji Sportu Młodzieżowego.

Art. 18c.

Organ, o którym mowa w art. 18a ust. 1, ustala:

- 1) skład i zasady powoływania członków rady sportu,
- 2) regulamin działania rady sportu.

Art. 18d.

1. Minister Obrony Narodowej może powołać Radę Sportu, jako organ opiniodawczo-doradczy działający przy tym ministrze w sprawach dotyczących organizacji i koordynacji działań w zakresie kultury fizycznej.
2. Minister Obrony Narodowej powołując Radę, o której mowa w ust. 1, określa, w drodze zarządzenia, jej zadania.
3. Minister Obrony Narodowej powołuje i odwołuje członków Rady, o której mowa w ust. 1, spośród osób reprezentujących:
 - 1) urząd obsługujący tego ministra,
 - 2) jednostki organizacyjne podległe albo nadzorowane przez tego ministra.
4. Przewodniczącego powołuje i odwołuje Minister Obrony Narodowej z spośród członków Rady, o której mowa w ust. 1.
5. Rada, o której mowa w ust. 1, liczy 15 członków.

6. Przewodniczący Rady, o której mowa w ust. 1, może zapraszać na jej posiedzenia osoby niebędące członkami Rady, posiadające wiedzę lub doświadczenie zawodowe z zakresu kultury fizycznej.
7. Rada, o której mowa w ust. 1, działa na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu. Regulamin Rady zatwierdza Minister Obrony Narodowej.
8. Członkom Rady, o której mowa w ust. 1, nie przysługuje wynagrodzenie za udział w pracach i posiedzeniach Rady, a także zwrot kosztów przejazdu i noclegów.
9. Koszty obsługi administracyjno-biurowej Rady, o której mowa w ust. 1, są finansowane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

Art. 18e.

1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może powołać Radę Sportu, jako organ opiniodawczo-doradczy działający przy tym ministrze w sprawach dotyczących organizacji i koordynacji działań w zakresie kultury fizycznej.
2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych powołując Radę, o której w ust. 1, określa, w drodze zarządzenia, jej zadania.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych powołuje i odwołuje członków Rady, o której mowa w ust. 1, spośród osób reprezentujących organy i jednostki organizacyjne podległe i nadzorowane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz stowarzyszeń realizujących zadania statutowe na rzecz rozwoju kultury fizycznej w tych organach i jednostkach.
4. Do Rady, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 18d ust. 4-9.

Rozdział 3

Wychowanie fizyczne

Art. 19.

1. Przedszkola, szkoły, placówki oświatowo-wychowawcze oraz szkoły wyższe działające w systemie dziennym obowiązane są do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego.
2. Obowiązkowy wymiar zajęć wychowania fizycznego dla uczniów klas IV, V i VI szkół podstawowych i gimnazjów wynosi 4 godziny lekcyjne, a dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych - 3 godziny lekcyjne, w ciągu tygodnia, z zastrzeżeniem art. 61.
3. Zajęcia, o których mowa w ust. 1, prowadzone są również w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz Szefowi Obrony Cywilnej Kraju.
4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzorcowy program zajęć dla jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 3, ustalając wykaz jednostek organizacyjnych, które będą realizować plany i programy zajęć wychowania fizycznego.

Art. 20.

1. W celu kształcenia młodzieży o szczególnych uzdolnieniach sportowych oraz odpowiednich warunkach zdrowotnych mogą być tworzone klasy lub szkoły sportowe albo szkoły mistrzostwa sportowego, realizujące programy szkolenia w określonych dyscyplinach sportu.
2. Programy szkolenia, o których mowa w ust. 1, dopuszcza do użytku szkolnego minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, po uzyskaniu pozytywnej opinii ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Rozdział 4**Sport****Art. 21.**

Uprawianie sportu wyczynowego odbywa się zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, postanowieniami statutów i regulaminów związków sportowych oraz sportowych organizacji międzynarodowych.

Art. 22.

1. Sport wyczynowy uprawiać mogą zawodnicy posiadający status zawodnika profesjonalnego albo amatora.
2. Zawodnikami posiadającymi status zawodnika profesjonalnego są osoby uprawiające sport na podstawie umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej i otrzymujący za to wynagrodzenie.
3. Zawodnicy posiadający status amatora mogą otrzymywać stypendium sportowe. Okres pobierania stypendium zalicza się do okresu zatrudnienia w rozumieniu przepisów o zatrudnieniu oraz przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym.
4. Stypendia sportowe dla członków kadry narodowej i olimpijskiej, a także kadry paraolimpijskiej, finansowane są ze środków budżetu państwa.
- 4a. Stypendia sportowe dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym mogą być finansowane ze środków budżetu jednostki samorządu terytorialnego.
- 4b. Stypendia, o których mowa w ust. 4, przyznaje, wstrzymuje lub cofa Prezes Polskiej Konfederacji Sportu, a w przypadku sportowców niepełnosprawnych minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu.
5. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, szczególne zasady i tryb zaliczania okresów pobierania stypendiów sportowych do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze wynikające ze stosunku pracy.
6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w drodze rozporządzenia, a organ jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, określą szczególne zasady i tryb przyznawania, wstrzymywania i cofania oraz wysokość stypendiów sportowych, o których mowa w ust. 4 i 4a, uwzględniając obowiązki zawodnika pobierającego stypendium, skutki ich niewykonywania oraz podstawę i sposób ustalania wysokości stypendium.

Art. 23.

1. Osoby niepełnoletnie mogą być zawodnikami za zgodą swoich przedstawicieli ustawowych.
2. Zasady uprawiania sportu przez osoby niepełnosprawne określają przepisy statutów i regulaminów organizacji krajowych i międzynarodowych zajmujących się sportem osób niepełnosprawnych.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania, określi, w drodze rozporządzenia, zasady współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży, uwzględniając rodzaje zawodów i szczeble rozgrywek oraz warunki uczestnictwa zawodników.

Art. 24.

1. Uczestnictwo we współzawodnictwie sportowym, o którym mowa w art. 10 ust. 5 pkt 1, wymaga posiadania licencji.
2. Na wniosek osoby zainteresowanej licencję przyznaje właściwy polski związek sportowy lub z jego upoważnienia związek sportowy, o którym mowa w art. 10 ust. 1a. Do wniosku należy dołączyć:
 - 1) zaświadczenie lekarskie o zdolności do uprawiania określonej dyscypliny lub dziedziny sportu,
 - 2) dokument, o którym mowa w art. 53 ust. 2, art. 53a ust. 1 i art. 53b ust. 1,
 - 3) pisemną zgodę przedstawicieli ustawowych w przypadku, o którym mowa w art. 23 ust. 1.
3. Polski związek sportowy prowadzi ewidencję wydanych licencji.
4. Polski związek sportowy może pobierać opłatę za wydanie licencji w wysokości nieprzekraczającej poniesionych kosztów.
5. Licencja nie może być przedmiotem obrotu.

Art. 25.

1. Podstawowymi obowiązkami zawodnika jest w szczególności:
 - 1) reprezentowanie kraju w międzynarodowych zawodach sportowych,
 - 2) aktywny udział w procesie szkoleniowym i we współzawodnictwie sportowym,
 - 3) poddawanie się obowiązkowym badaniom lekarskim,
 - 4) przestrzeganie regulaminów sportowych i zasad rywalizacji sportowej.
- 1a. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, zakres badań lekarskich zawodników oraz częstotliwość ich przeprowadzania, uwzględniając specyfikę poszczególnych dyscyplin oraz potrzebę szczególnej ochrony zdrowia zawodników.
2. Szczegółowe prawa i obowiązki zawodnika, w tym status zawodnika amatora i zawodnika posiadającego status zawodnika profesjonalnego, oraz prawa i obowiązki członka kadry narodowej określa właściwy polski związek sportowy.

3. W przypadku niewykonywania obowiązków określonych w ust. 1 i 2, zawodnik może ponosić odpowiedzialność dyscyplinarną na zasadach określonych w niniejszej ustawie, statutach i regulaminach stowarzyszeń kultury fizycznej i związków sportowych oraz umowach o pracę.
4. Zasady organizacji współzawodnictwa sportowego oraz, z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2, skład kadry narodowej w danej dyscyplinie lub dziedzinie sportowej ustala właściwy polski związek sportowy w porozumieniu z Prezesem Polskiej Konfederacji Sportu.
- 4a. W przypadku kadry narodowej sportowców niepełnosprawnych jej skład ustala właściwe stowarzyszenie o zasięgu ogólnokrajowym, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu.
5. Szkoła wyższa umożliwia studentowi, który jest zawodnikiem, uprawianie sportu bez konieczności przerywania studiów. Warunki i tryb odbywania studiów przez studenta będącego zawodnikiem określają regulaminy studiów, ustalane zgodnie z odrębnymi przepisami.

Art. 26.

1. Zawodnik nie może reprezentować jednocześnie w tej samej dyscyplinie lub dziedzinie sportu więcej niż jednego klubu sportowego lub związku sportowego.
2. Przepis ust. 1 nie dotyczy zawodnika polskiego klubu, który uzyskał zgodę na reprezentowanie innej organizacji sportowej, jeżeli przepisy międzynarodowych federacji sportowych i polskich związków sportowych dopuszczają taką możliwość.
3. Zasady i tryb zmiany przynależności do klubu sportowego zawodników ustala właściwy polski związek sportowy, po zasięgnięciu opinii Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu.

Art. 27.

1. Kluby sportowe, z chwilą powołania zawodnika do kadry narodowej, obowiązane są umożliwić mu uczestniczenie w jej przygotowaniach oraz udział w międzynarodowych zawodach sportowych.
2. Osobom należącym do kadry narodowej organy administracji rządowej zapewniają opiekę medyczną, a Polska Konfederacja Sportu zapewnia warunki i środki do szkolenia sportowego.
3. W razie powołania zawodnika – członka kadry narodowej do odbycia zasadniczej służby w obronie cywilnej, warunki szkolenia sportowego i przygotowań do udziału w reprezentacji narodowej zapewnia mu podmiot, który utworzył formację obrony cywilnej, w której zawodnik pełni służbę.
4. W razie powołania zawodnika, o którym mowa w ust. 3, do pełnienia służby w formacjach uzbrojonych nie wchodzących w skład Sił Zbrojnych, warunki szkolenia sportowego i przygotowań do udziału w reprezentacji narodowej zapewnia minister, któremu podlega formacja.
5. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu, określi, w drodze rozporządzenia, warunki szkolenia sportowego i przygotowań do udziału w reprezentacji narodowej zawodnika, o którym mowa w ust. 3, powołanego do czynnej służby wojskowej, ustalając ośrodki, w których będzie prowadzone szkolenie sportowe, system zatwierdza-

nia planów szkoleniowych oraz obowiązki związane z ubezpieczeniem zawodników.

Art. 28.

1. Zawodnikom, którzy osiągnęli wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym, mogą być przyznawane wyróżnienia i nagrody ze środków budżetu państwa i budżetu jednostki samorządu terytorialnego.
2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w drodze rozporządzenia, a organ jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, określają rodzaje wyróżnień i wysokości nagród, o których mowa w ust. 1, oraz szczegółowe zasady i tryb ich przyznawania, uwzględniając osiągnięcia sportowe, za które zawodnicy otrzymują wyróżnienia i nagrody.
3. Jednostki samorządu terytorialnego mogą przyznawać wyróżnienia i nagrody trenerom i działaczom zasłużonym w osiąganiu wyników, o których mowa w ust. 1. Przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 28a.

1. Reprezentantom Polski na igrzyskach olimpijskich zimowych lub letnich, którzy:
 - 1) zdobyli co najmniej jeden medal olimpijski,
 - 2) ukończyli 35 rok życia i nie uprawiają wyczynowo sportu,
 - 3) mają obywatelstwo polskie,
 - 4) mają stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - 5) nie byli karani za przestępstwo umyślne
– przysługuje świadczenie pieniężne z budżetu państwa, zwane dalej „świadczeniem”.
2. Świadczenie przysługuje w danym roku kalendarzowym w wysokości przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszanego na podstawie art. 20 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 38, poz. 360, Nr 70, poz. 774, Nr 72, poz. 801 i 802 i Nr 106, poz. 1215, z 2000 r. Nr 2, poz. 26, Nr 9, poz. 118, Nr 19, poz. 238, Nr 56, poz. 678 i Nr 84, poz. 948 oraz z 2001 r. Nr 8, poz. 64 i Nr 27, poz. 298), z tym że świadczenie za styczeń i luty przysługuje w wysokości świadczenia w grudniu poprzedniego roku kalendarzowego.
3. Świadczenie przyznaje minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu na wniosek osoby zainteresowanej lub z własnej inicjatywy.
4. Osoby zainteresowane obowiązane są udokumentować spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1, w tym przedstawić zaświadczenie Polskiego Komitetu Olimpijskiego o zdobyciu medalu olimpijskiego.
5. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu wydaje decyzje w przedmiocie przyznania świadczenia w ciągu miesiąca od dnia złożenia wniosku.
6. Świadczenie wypłaca się poczynając od miesiąca, w którym zostało przyznane.
7. Świadczenie ulega zawieszeniu począwszy od miesiąca, w którym osoba je otrzymująca nie spełnia któregokolwiek z warunków wymaganych do przyznania świadczenia.

8. W zakresie postępowania dotyczącego ustalenia lub odmowy przyznania świadczczenia mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.
9. Świadczenie wypłacane jest co miesiąc przez urząd obsługujący ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.

Rozdział 5

Sport profesjonalny

Art. 29.

1. Działalność w zakresie sportu profesjonalnego mogą prowadzić polskie związki sportowe, sportowe spółki akcyjne oraz inne osoby prawne i fizyczne będące przedsiębiorcami w rozumieniu odrębnych przepisów, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.
2. Działalność gospodarcza w zakresie organizacji profesjonalnego współzawodnictwa sportowego jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1807) i wymaga uzyskania wpisu do rejestru organizatorów profesjonalnego współzawodnictwa sportowego, zwanego dalej „rejestrem”.
3. Polski związek sportowy wykonujący działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 2, jest obowiązany spełnić następujące warunki:
 - 1) organizować profesjonalne współzawodnictwo sportowe wyłącznie w dziedzinie lub dyscyplinie sportu objętej działaniem danego polskiego związku sportowego,
 - 2) posiadać środki finansowe, przewidziane w budżecie tego związku, przeznaczone na finansowanie profesjonalnego współzawodnictwa sportowego,
 - 3) opracować co najmniej roczny program działalności w zakresie organizacji profesjonalnego współzawodnictwa sportowego,
 - 4) opracować regulamin profesjonalnego współzawodnictwa sportowego w danej dziedzinie lub dyscyplinie sportu,
 - 5) uchwalić warunki przyznawania licencji dla zawodników profesjonalnych.
4. Polski związek sportowy zamierzający organizować profesjonalne współzawodnictwo sportowe składa do Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu pisemny wniosek o wpis do rejestru, który powinien zawierać następujące dane:
 - 1) nazwę i adres siedziby polskiego związku sportowego,
 - 2) określenie dziedziny lub dyscypliny sportu, w jakiej ma być organizowane profesjonalne współzawodnictwo sportowe,
 - 3) proponowaną datę rozpoczęcia profesjonalnego współzawodnictwa sportowego,
 - 4) datę sporządzenia wniosku i podpisy osób uprawnionych do składania oświadczeń woli w imieniu polskiego związku sportowego wraz z podaniem ich imion, nazwisk oraz pełnionej funkcji.
5. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 4, polski związek sportowy składa oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru organizatorów profesjonalnego współzawodnictwa sportowego są kompletne i zgodne z prawdą,
 - 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie organizacji profesjonalnego współzawodnictwa sportowego, określone w ustawie z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej.”.
6. Oświadczenie powinno również zawierać:
- 1) oznaczenie polskiego związku sportowego wraz z podaniem adresu siedziby,
 - 2) datę i podpis osób uprawnionych do składania oświadczeń woli w imieniu polskiego związku sportowego, ze wskazaniem imion i nazwisk oraz pełnionej funkcji.

Art. 29a.

1. Organem właściwym do prowadzenia rejestru jest Prezes Polskiej Konfederacji Sportu.
2. Rejestr może być prowadzony w systemie informatycznym.
3. Wpisowi do rejestru podlegają dane, o których mowa w art. 29 ust. 4.

Art. 29b.

1. Polski związek sportowy jest obowiązany zgłaszać zmiany danych, o których mowa w art. 29 ust. 4 - w terminie 14 dni od dnia ich powstania.
2. Polski związek sportowy jest obowiązany złożyć wniosek o wykreślenie wpisu w rejestrze w terminie 14 dni od dnia zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej objętej wpisem w rejestrze.

Art. 29c.

1. Prezes Polskiej Konfederacji Sportu wydaje z urzędu zaświadczenie o wpisie do rejestru.
2. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać następujące dane:
 - 1) nazwę i adres siedziby polskiego związku sportowego prowadzącego działalność w zakresie organizowania profesjonalnego współzawodnictwa sportowego,
 - 2) określenie dziedziny lub dyscypliny sportu, w jakiej jest organizowane profesjonalne współzawodnictwo sportowe.

ad. ust. 2 w art. 31:
obecnie - ustawy z dn.
15.09.2000 r. - Kodeks
spółek handlowych
(Dz.U. Nr 94, poz.
1037), która weszła w
życie 1.01.2001 r.; sto-
sownie do art. 629 tej
ustawy

Art. 30. (skreślony).

Art. 31.

1. Do podstawowych zadań sportowych spółek akcyjnych należy uczestnictwo w profesjonalnych zawodach sportowych, promocja sportu oraz prowadzenie działalności na rzecz jego rozwoju.
2. Sportowe spółki akcyjne działają na podstawie przepisów *Kodeksu handlowego* dotyczących spółek akcyjnych, ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy.
3. Nazwa sportowej spółki akcyjnej może być obrana dowolnie, powinna jednak zawierać dodatek „Sportowa Spółka Akcyjna”.

4. Sportowe spółki akcyjne są członkami właściwych polskich związków sportowych.

Art. 32.

1. (skreślony).
2. (skreślony).
3. (skreślony).
4. W sportowych spółkach akcyjnych nie mogą być wydawane akcje uprzywilejowane.
5. Osoba fizyczna bądź prawna posiadająca więcej niż 1% kapitału akcyjnego w jednej sportowej spółce akcyjnej nie może posiadać więcej niż 1% kapitału akcyjnego w jakiegokolwiek innej sportowej spółce akcyjnej.
6. Akcjonariuszom lub członkom władz statutowych sportowej spółki akcyjnej zabrania się udzielania pożyczek lub poręczania pożyczki innej spółce działającej w tej samej dyscyplinie sportu.
7. (skreślony).

Art. 33.

Zarząd sportowej spółki akcyjnej musi uzyskać zgodę, udzieloną większością głosów walnego zgromadzenia akcjonariuszy, na przyjęcie preliminarza wydatków w dziedzinie działalności sportowej.

Art. 34.

1. Sportowe spółki akcyjne nie będą mogły dokonywać podziału dywidendy, dopóki nie zostanie utworzony kapitał zapasowy w wysokości co najmniej połowy średniej wydatków z dwóch ostatnich lat obrotowych. Podczas dwóch pierwszych lat obrotowych połowa ta jest połową budżetu początkowego albo połową średniej wydatków z ostatniego roku obrotowego. Kapitałem zapasowym spółka nie może dysponować.
2. Kapitał zapasowy spółka przeznacza wyłącznie na zabezpieczenie roszczeń zawodników.
3. Termin spłaty pożyczki udzielonej sportowej spółce akcyjnej przez akcjonariusza lub członka jej władz będzie jednorazowo przedłużony do końca okresu obrotowego, w którym ten termin przypada, jeżeli spółka nie osiągnęła zysku w poprzednim roku obrotowym.

Art. 35.

1. Sportowa spółka akcyjna może być klubem sportowym jednosekcyjnym lub wielosekcyjnym. W danej dyscyplinie lub dziedzinie sportu sportowa spółka akcyjna może prowadzić tylko jedną sekcję sportową.
2. Sportowa spółka akcyjna ma obowiązek informowania Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu o wszelkich zmianach w statucie, składach władz i regulaminach, w terminie 30 dni od daty uchwalenia tych zmian.

Art. 36.

1. W dyscyplinach lub dziedzinach sportu, w których współzawodnictwo sportowe jest organizowane w formie rozgrywek ligowych, właściwy polski związek sportowy, wpisany do rejestru, może utworzyć ligę zawodową, a w przypadku gdy ponad połowa klubów biorących udział w rozgrywkach działa w formie sportowych spółek akcyjnych, związek jest obowiązany utworzyć ligę zawodową.
2. Liga zawodowa jest zarządzana przez odrębną od polskiego związku sportowego osobę prawną działającą w formie spółki na podstawie przepisów kodeksu spółek handlowych.
3. W skład ligi zawodowej w grach zespołowych wchodzi wyłącznie sportowe spółki akcyjne, z zastrzeżeniem ust. 4.
4. Na wniosek polskiego związku sportowego, o którym mowa w ust. 1, Prezes Polskiej Konfederacji Sportu może wyrazić zgodę na czasowy udział stowarzyszeń kultury fizycznej w lidze zawodowej.
5. Zasady funkcjonowania ligi zawodowej ustalane są w formie umowy pomiędzy właściwym polskim związkiem sportowym i spółką zarządzającą ligą zawodową. Umowa ta powinna zawierać postanowienia gwarantujące właściwemu polskiemu związkowi sportowemu co najmniej:
 - 1) realizację zobowiązań krajowych i zagranicznych, w tym zadań określonych w art. 10 ust. 5 pkt 3,
 - 2) wykonywanie uprawnień dyscyplinarnych,
 - 3) realizację zadań związanych z właściwym przygotowaniem reprezentacji narodowej do udziału w zawodach międzynarodowych,
 - 4) udział w przychodach związanych z zarządzaniem ligą zawodową.
6. Zawarcie umowy, o której mowa w ust. 5, następuje po uzyskaniu zgody Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu.

Art. 36a.

Sportowa spółka akcyjna wstępująca do rozgrywek w miejsce sekcji stowarzyszenia kultury fizycznej przejmuje z dniem zgłoszenia do ligi zawodowej ogół praw i obowiązków majątkowych oraz niemajątkowych tej sekcji.

Art. 36b.

W sprawach nieuregulowanych przepisami niniejszego rozdziału stosuje się przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Rozdział 6**Odpowiedzialność dyscyplinarna i rozstrzyganie sporów w sporcie****Art. 37.**

1. Odpowiedzialność dyscyplinarna związana z naruszeniem, w czasie lub w związku z zawodami sportowymi, reguł technicznych i dyscyplinarnych określonych przez właściwe polskie związki sportowe jest realizowana w trybie i na

zasadach ustalonych w ich regulaminach, z uwzględnieniem przepisów wydanych na podstawie art. 49 ust. 3.

2. Regulaminy, o których mowa w ust. 1, powinny określać w szczególności organy dyscyplinarne uprawnione do orzekania, ich kompetencje, tryb postępowania oraz rodzaje wymierzanych kar.

Art. 38.

1. Związki sportowe mogą ustanawiać stałe sądy polubowne.
2. Do sądów polubownych, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy części pierwszej księgi trzeciej Kodeksu postępowania cywilnego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.

Art. 39.

1. Strony mogą poddać pod rozstrzygnięcie sądów polubownych, o których mowa w art. 38 ust. 1, spory majątkowe związane z działalnością sportową.
2. Stronami postępowania przed sądem polubownym mogą być kluby i związki sportowe, osoby fizyczne uprawiające sport oraz zajmujące się jego organizacją lub upowszechnianiem, przedsiębiorcy prowadzący działalność sportową, a także inne osoby prawne, bez względu na ich siedzibę i miejsce zamieszkania.
3. Statuty właściwych polskich związków sportowych mogą określać formę zapisu na stały sąd polubowny oraz tryb postępowania odwoławczego od orzeczeń stałych sądów polubownych, a także środki dyscyplinujące zapewniające ich wykonanie w trybie wewnątrzorganizacyjnym.

Art. 40.

1. Przy Polskim Komitecie Olimpijskim działa Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu, zwany dalej „Trybunałem”, jako stały sąd polubowny.
2. Trybunał wydaje orzeczenia w sprawach poddanych jego właściwości na podstawie zapisu na sąd polubowny.
3. Do Trybunału stosuje się odpowiednio przepis art. 39.
4. Trybunał składa się z 24 arbitrów, których powołują w równej liczbie minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, Zarząd Polskiego Komitetu Olimpijskiego i Prezes Polskiej Konfederacji Sportu.
5. Organ uprawniony do powołania członka Trybunału odwołuje go wyłącznie w przypadku:
 - 1) zrzeczenia się funkcji,
 - 2) choroby trwale uniemożliwiającej sprawowanie funkcji,
 - 3) skazania prawomocnym wyrokiem za popełnienie przestępstwa z winy umyślnej.
6. W przypadku odwołania członka lub jego śmierci, właściwy organ powołuje nowego członka Trybunału.
7. Organizację Trybunału i tryb jego postępowania określa Zarząd Polskiego Komitetu Olimpijskiego.
8. Działalność Trybunału wiążąca się z rozpoznawaniem środków zaskarżenia, o których mowa w art. 41, może być dofinansowana ze środków budżetu państwa,

z części będącej w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu.

Art. 41.

1. Do Trybunału mogą być także zaskarżone decyzje dyscyplinarne lub regulaminowe właściwych organów polskich związków sportowych, których przedmiotem jest:
 - 1) wykluczenie lub skreślenie zawodnika, sędziego lub działacza sportowego ze związku, klubu lub innej organizacji sportowej,
 - 1a) wykluczenie lub skreślenie klubu lub innej organizacji ze związku sportowego,
 - 2) dyskwalifikacja dożywotnia lub czasowa osób, o których mowa w pkt 1,
 - 3) pozbawienie zawodnika lub zespołu sportowego tytułu mistrza kraju albo zdobywcy Pucharu Polski,
 - 4) przeniesienie zespołu sportowego do niższej klasy rozgrywek,
 - 5) zakaz reprezentowania sportu polskiego w zawodach międzynarodowych lub międzynarodowych rozgrywkach pucharowych.
2. Prawo zaskarżenia decyzji dyscyplinarnych lub regulaminowych właściwych organów polskich związków sportowych przysługuje ponadto osobie uprawnionej, jeżeli decyzje te zostały wydane z rażącym naruszeniem przepisów prawa, statutów i regulaminów lub strona została pozbawiona prawa do obrony.
3. Skarga do Trybunału nie przysługuje w sprawach dotyczących technicznych reguł gry.
4. Od skargi pobiera się wpis. Wysokość wpisu nie może być wyższa niż 4000 zł.
5. Uchylenie przez Trybunał decyzji dyscyplinarnej lub regulaminowej polskiego związku sportowego jest możliwe w przypadku, gdy wymaga tego potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości lub w znacznej części.
6. Orzeczenia Trybunału w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu, z zastrzeżeniem art. 41a.
7. W przypadku niewykonania orzeczenia Trybunału organ nadzorujący może stosować środki przewidziane w art. 16 ust. 1.

Art. 41a.

1. Od orzeczenia dyscyplinarnego lub regulaminowego wydanego przez Trybunał w sprawach, o których mowa w art. 41, przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego w przypadku rażącego naruszenia przepisów prawa lub oczywistej niesłuszności orzeczenia.
2. Skargę kasacyjną wnosi się za pośrednictwem Trybunału w terminie 1 miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia stronie skarżącej.
3. Trybunał odrzuci na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również kasację, której braków strona nie uzupełni w wyznaczonym terminie.
4. Trybunał przekazuje skargę kasacyjną w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu.
5. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną od orzeczenia Trybunału na zasadach przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego.

Rozdział 7

Rekreacja i rehabilitacja ruchowa

Art. 42.

1. Organizowanie działalności w dziedzinie rekreacji ruchowej oraz tworzenie odpowiednich warunków materialno-technicznych dla jej rozwoju jest obowiązkiem organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, klubów sportowych oraz stowarzyszeń kultury fizycznej i ich związków.
2. Zadania w zakresie określonym w ust. 1 realizowane są w szczególności poprzez:
 - 1) popularyzację walorów rekreacji ruchowej,
 - 2) organizowanie zajęć, zawodów i imprez sportowo-rekreacyjnych,
 - 3) szkolenie kadry instruktorów i kierowanie ich do prowadzenia zajęć rekreacyjnych,
 - 4) tworzenie, utrzymywanie i udostępnianie bazy sportowo-rekreacyjnej.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki prowadzenia działalności w dziedzinie rekreacji ruchowej, uwzględniając kwalifikacje osób prowadzących działalność w tej dziedzinie, ich prawa i obowiązki, oraz podstawowe założenia organizacyjne.

Art. 43.

1. Zajęcia rehabilitacji ruchowej oraz zabiegi fizjoterapeutyczne mogą prowadzić fizjoterapeuci i absolwenci szkół wyższych ze specjalnością rehabilitacja lub gimnastyka lecznicza oraz technicy fizjoterapii.
2. Zajęcia o charakterze profilaktycznym i korektywnym mogą prowadzić absolwenci szkół wyższych lub średnich zawodowych i absolwenci zakładów kształcenia nauczycieli – o kierunku (specjalności) wychowanie fizyczne, jeżeli w trakcie nauki lub po jej ukończeniu nabyli kwalifikacje do prowadzenia tego typu zajęć, oraz absolwenci szkół wyższych lub średnich zawodowych i absolwenci zakładów kształcenia nauczycieli – o kierunku (specjalności) wychowanie przedszkolne lub nauczanie początkowe, po uzyskaniu kwalifikacji w zakresie gimnastyki korekcyjno-kompensacyjnej.
3. Kwalifikacje do prowadzenia zajęć gimnastyki korekcyjno-kompensacyjnej w szkołach określają odrębne przepisy.

Rozdział 8

Kadry kultury fizycznej

Art. 44.

1. Zorganizowane zajęcia w zakresie wychowania fizycznego, sportu i rekreacji ruchowej mogą prowadzić osoby posiadające kwalifikacje zawodowe nauczy-

ciela wychowania fizycznego lub uprawnienia w tym zakresie określone odrębnymi przepisami.

- 1a. Zorganizowane zajęcia w zakresie sportu i rekreacji ruchowej mogą prowadzić także osoby posiadające kwalifikacje instruktora i trenera.
2. Kształcenie osób, o których mowa w ust. 1 i 1a, przez jednostki inne niż szkoły wyższe wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu, z zastrzeżeniem ust. 2a.
- 2a. Kształcenie instruktorów dyscypliny sportu, trenerów i menedżerów sportu przez jednostki inne niż szkoły wyższe wymaga uzyskania zgody Prezesa Polskiej Konfederacji Sportu.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje, stopnie i tytuły zawodowe w dziedzinie kultury fizycznej oraz szczegółowe zasady i tryb ich uzyskiwania, uwzględniając stopnie trenerskie i specjalizacje instruktorskie, warunki uzyskiwania tych stopni i tytułów oraz tytułu menedżera sportu, a także jednostki uprawnione do prowadzenia kursów specjalistycznych i dokumenty stwierdzające posiadane kwalifikacje.

Art. 45.

1. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu może przyznać osobom wyróżniającym się szczególną aktywnością i uzyskującym wybitne osiągnięcia w pracy zawodowej w dziedzinie kultury fizycznej odznaczenia, wyróżnienia i nagrody resortowe.
2. Odznaczenia i wyróżnienia mogą być przyznane również osobom wyróżniającym się szczególną aktywnością i uzyskującym wybitne osiągnięcia w działalności społecznej w dziedzinie kultury fizycznej.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb przyznawania odznaczeń, wyróżnień i nagród, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględniając rodzaje odznak i wyróżnień, rodzaje i wysokość nagród oraz tryb ich uzyskiwania, a także osiągnięcia, za które mogą być przyznane nagrody.

Art. 46.

1. Sędzią sportowym może być osoba, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych, korzysta z pełni praw publicznych oraz posiada licencję sędziego sportowego przyznaną przez właściwy polski związek sportowy.
2. Kluby i związki sportowe zapewniają sędziom sportowym niezbędne warunki, określone przez polskie związki sportowe, umożliwiające wypełnianie ich funkcji.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady, warunki i tryb przyznawania i pozbawiania licencji sędziego sportowego, uwzględniając okres ważności licencji, wzór dokumentu potwierdzającego jej uzyskanie, przypadki, kiedy polski związek sportowy może pozbawić sędziego licencji, oraz organ odwoławczy od decyzji polskiego związku sportowego.

Rozdział 9

Zwalczanie dopingu w sporcie

Art. 47.

1. Dopingiem jest stosowanie przez zawodników zakazanych środków farmakologicznych lub metod uznanych za dopingowe.
2. Stosowanie dopingu jest zabronione.

Art. 48.

1. Organem właściwym w sprawach dopingu jest Komisja do Zwalczania Dopingu w Sporcie, zwana dalej "Komisją".
- 1a. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, powołuje, w drodze rozporządzenia, Komisję, o której mowa w ust. 1, uwzględniając kwalifikacje członków Komisji w dziedzinie medycyny, kultury fizycznej, sportu, biologii lub prawa.
2. Do zadań Komisji należy w szczególności:
 - 1) opracowywanie przepisów i programów walki z dopingiem w sporcie oraz kontrola ich przestrzegania,
 - 2) organizowanie kontrolnych badań antydopingowych,
 - 3) prowadzenie edukacji profilaktycznej,
 - 4) opracowywanie listy metod i środków, o których mowa w art. 47 ust. 1.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określa, w drodze rozporządzenia, środki farmakologiczne i metody uznane za dopingowe, których stosowanie jest zabronione, uwzględniając najnowsze osiągnięcia naukowe i ustalenia międzynarodowych organizacji sportowych.
4. Działalność Komisji oraz badania antydopingowe finansowane są ze środków budżetu państwa.
5. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, zakres i tryb działania Komisji, uwzględniając tryb przeprowadzania kontroli antydopingowej, sposób podejmowania uchwał w sprawach dotyczących interpretacji wyników kontroli antydopingowej oraz możliwość powoływania podkomisji.

Art. 49.

1. Zawodnicy są obowiązani poddawać się kontrolnym badaniom antydopingowym.
2. Za stosowanie dopingu zawodnik ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną. Odpowiedzialność tę ponoszą również trenerzy, działacze oraz inne osoby, którym udowodnione zostanie naruszenie przepisów antydopingowych.
3. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszanie przepisów antydopingowych, uwzględniając obowiązki zawodnika dotyczące poddania się kontroli antydopingowej, sankcje za odmowę poddania się tym badaniom oraz sankcje dla zawodnika, u którego wykryto stosowanie zabronio-

nych środków farmakologicznych lub metod uznanych za dopingowe oraz kompetencje organów dyscyplinarnych.

4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, placówki odpowiedzialne za przeprowadzanie analiz antydopingowych oraz tryb, sposób i zasady odpłatności za kontrolne badania antydopingowe, uwzględniając warunki, jakie powinny spełnić te placówki.

Rozdział 10

Zasady bezpieczeństwa w dziedzinie kultury fizycznej

Art. 50.

1. Osoby prawne i fizyczne prowadzące działalność w sferze kultury fizycznej są odpowiedzialne za bezpieczeństwo, porządek i higieniczne warunki podczas imprez sportowych oraz zapewniają bezpieczne i higieniczne warunki uprawiania sportu, rekreacji ruchowej i zajęć rehabilitacyjnych ich uczestnikom.
2. (uchylony).
- 2a. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, warunki sanitarnohigieniczne obiektów sportowych i rekreacyjnych oraz zasady sprawowania nadzoru nad ich przestrzeganiem.
3. Obowiązki organizatora imprezy masowej w zakresie bezpieczeństwa tej imprezy reguluje ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz.U. Nr 106, poz. 680, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i z 2001 r. Nr 41, poz. 465).

Art. 51.

1. W założeniach budowlanych oraz modernizacyjnych obiektów sportowych uwzględnia się wymagania bezpieczeństwa i higieny oraz warunki umożliwiające korzystanie z tych obiektów przez osoby niepełnosprawne.
2. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, zasady i tryb opiniowania projektów urządzeń sportowych i sprzętu sportowego pod względem ich zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa i higieny użytkowania oraz korzystania z nich przez osoby niepełnosprawne.

Art. 52.

1. Zawodnikom przysługuje prawo do ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków wynikłych na skutek uprawiania sportu.
2. Obowiązek ubezpieczenia zawodnika spoczywa na klubie lub związku sportowym, którego zawodnik jest członkiem lub reprezentantem.

Art. 53.

1. Uprawianie alpinizmu, z zastrzeżeniem ust. 2, sportów motorowych wymaga posiadania specjalistycznego przygotowania oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tych dziedzinach i dyscyplinach sportu.

2. Uprawianie alpinizmu jaskiniowego wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa.
3. Egzaminy stwierdzające posiadanie odpowiednich kwalifikacji niezbędnych do uprawiania alpinizmu jaskiniowego przeprowadza oraz stosowny dokument wydaje właściwy polski związek sportowy. Za przeprowadzenie egzaminu oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 2, pobiera się opłatę w wysokości określonej w ust. 4; opłata ta stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.
4. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 3, nie może być wyższa niż:
 - 1) 200 zł - w przypadku egzaminu stwierdzającego posiadanie odpowiednich kwalifikacji,
 - 2) 50 zł - w przypadku wydania dokumentu, o którym mowa w ust. 2.
5. Właściwe polskie związki sportowe prowadzą ewidencję wydanych dokumentów, o których mowa w ust. 2.
6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, kwalifikacje niezbędne do uprawiania alpinizmu jaskiniowego oraz zasady bezpieczeństwa przy uprawianiu alpinizmu jaskiniowego, uwzględniając rodzaje stopni, wzory dokumentów stwierdzających uzyskanie kwalifikacji oraz wynikające z nich uprawnienia.

Art. 53a.

1. Uprawianie żeglarstwa wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Prowadzenie statków przeznaczonych do uprawiania sportu lub rekreacji:
 - 1) bez napędu mechanicznego o długości kadłuba do 5 m lub
 - 2) o napędzie mechanicznym o mocy nieprzekraczającej 5 kW- nie wymaga posiadania dokumentu, o którym mowa w ust. 1.
3. Egzaminy stwierdzające posiadanie odpowiednich kwalifikacji niezbędnych do uprawiania żeglarstwa przeprowadza oraz stosowny dokument wydaje właściwy polski związek sportowy. Za przeprowadzenie egzaminu oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 1, pobiera się opłatę w wysokości określonej w ust. 4; opłata ta stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.
4. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 3, nie może być wyższa niż:
 - 1) 500 zł - w przypadku egzaminu stwierdzającego posiadanie odpowiednich kwalifikacji,
 - 2) 50 zł - w przypadku wydania dokumentu, o którym mowa w ust. 1- przy czym opłaty dla uczniów i studentów w wieku do 26 lat podlegają obniżeniu o 50%.
5. Właściwe polskie związki sportowe prowadzą ewidencję wydanych dokumentów, o których mowa w ust. 1.
6. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) kwalifikacje niezbędne do uprawiania żeglarstwa, sposób i tryb przeprowadzenia egzaminów, o których mowa w ust. 3, oraz zasady bezpieczeństwa przy uprawianiu żeglarstwa, uwzględniając rodzaje stopni żeglarskich i motorowodnych, wzory dokumentów stwierdzających uzyskanie kwalifikacji oraz wynikające z nich uprawnienia,
- 2) wysokości opłat za przeprowadzenie egzaminu na poszczególne rodzaje stopni żeglarskich i motorowodnych oraz za czynności związane z wydaniem dokumentu, o którym mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę koszty poniesione przez właściwy polski związek sportowy i uwzględniając obowiązek obniżenia opłat o 50% dla uczniów i studentów w wieku do 26 lat.

Art. 53b.

1. Uprawianie sportów o charakterze strzeleckim wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tej dziedzinie sportu.
2. Egzaminy stwierdzające posiadanie odpowiednich kwalifikacji niezbędnych do uprawiania sportów o charakterze strzeleckim przeprowadza oraz stosowny dokument wydaje właściwy polski związek sportowy. Za przeprowadzenie egzaminu pobiera się opłatę w wysokości 400 zł; opłata ta stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.
3. Posiadanie dokumentu, o którym mowa w ust. 2, stanowi potwierdzenie kwalifikacji sportowych, jakie powinna spełniać osoba ubiegająca się o wydanie pozwolenia na broń do celów sportowych na podstawie przepisów o broni i amunicji.

Art. 53c.

1. Uprawianie płetwonurkowania wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa.
2. Dokumenty potwierdzające uzyskane kwalifikacje wydają krajowe i zagraniczne szkoleniowe organizacje nurkowe. Instruktorzy tych organizacji przeprowadzają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej szkolenia według systemu szkolenia danej organizacji, zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu. System szkolenia powinien uwzględniać stopnie wyszkolenia określone w odpowiednich Polskich Normach dotyczących płetwonurkowania.
3. Osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje do uprawiania płetwonurkowania potwierdzone dokumentem wydanym poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej mogą uprawiać płetwonurkowanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie posiadanych kwalifikacji.
4. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, zasady bezpieczeństwa przy uprawianiu płetwonurkowania, biorąc pod uwagę odpowiednie Polskie Normy dotyczące płetwonurkowania.

Art. 54.

1. Zapewnienie bezpieczeństwa osób przebywających w górach należy do organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, dyrekcji

- parków narodowych, a także do osób prawnych i fizycznych prowadzących w górach działalność w zakresie kultury fizycznej.
2. Zapewnienie bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się w miejscach wyznaczonych oraz uprawiających sporty wodne należy do osób prawnych i fizycznych prowadzących nad wodą działalność w tym zakresie oraz do organów administracji rządowej i właściwych terytorialnie gmin.
 3. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, warunki bezpieczeństwa osób przebywających w górach, pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne, a także obowiązki osób prawnych i fizycznych, o których mowa w ust 1 i 2.

Art. 55.

1. Organizowanie pomocy oraz ratowanie osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach, należy w szczególności do Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego – specjalistycznego stowarzyszenia kultury fizycznej o zasięgu ogólnokrajowym – w zakresie określonym w statucie tej organizacji.
2. Organizowanie pomocy oraz ratowanie osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach, należy w szczególności do Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego – specjalistycznego stowarzyszenia kultury fizycznej o zasięgu ogólnokrajowym – w zakresie określonym w statucie tej organizacji.
3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres obowiązków i uprawnień specjalistycznych organizacji ratowniczych, warunki ich wykonywania przez inne organizacje ratownicze, a także rodzaj i wysokość świadczeń przysługujących ratownikom górskim i wodnym w związku z udziałem w akcji ratowniczej. Rozporządzenie powinno określać zadania w zakresie organizowania pomocy oraz ratowania osób podejmowane przez poszczególne organizacje ratownicze, a także przewidywać świadczenia finansowe i rzeczowe, z uwzględnieniem czasu trwania i stopnia niebezpieczeństwa wyprawy ratunkowej.

Art. 56.

Organizacje, o których mowa w art. 55, współdziałają w realizacji swoich zadań z organami administracji rządowej i organami jednostek samorządu terytorialnego oraz osobami prawnymi i fizycznymi prowadzącymi działalność w zakresie kultury fizycznej i turystyki.

Rozdział 11

Przepisy karne

Art. 57.

1. Kto nie będąc do tego uprawnionym wykorzystuje bądź używa symboliki olimpijskiej oraz nazw, o których mowa w art. 11 ust. 3, podlega karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto nie będąc do tego uprawnionym prowadzi działalność w zakresie sportu profesjonalnego lub narusza przepisy dotyczące bezpieczeństwa w dziedzinie kultury fizycznej.
3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, orzeka się nawiązkę na rzecz Polskiego Komitetu Olimpijskiego w wysokości 100 000 złotych.
4. Czyny, o których mowa w ust. 1 i 2, rozpatrywane są w trybie określonym przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 12

Zmiany w przepisach obowiązujących. Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 58.-60. (pominięte).

Art. 61.

1. Obowiązkowy wymiar zajęć wychowania fizycznego określony w art. 19 ust. 2 stosuje się:
 - 1) dla uczniów klas IV szkół podstawowych - od dnia 1 września 2003 r.,
 - 2) dla uczniów klas V i VI szkół podstawowych - od dnia 1 września 2004 r.,
 - 3) dla uczniów gimnazjów - od dnia 1 września 2005 r.
2. (skreślony).
3. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej i sportu, określi, w drodze rozporządzenia, dopuszczalne formy realizacji 4 godziny obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego, mając w szczególności na względzie potrzeby zdrowotne uczniów, specyfikę ich zainteresowań sportowych, warunki realizacji zajęć wychowania fizycznego oraz tradycje sportowe danego środowiska lub szkoły.

Art. 62.

1. Stowarzyszenia kultury fizycznej i ich związki działające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stają się stowarzyszeniami kultury fizycznej i ich związkami w rozumieniu tej ustawy.
2. Stowarzyszenia i związki, o których mowa w ust. 1, dostosują swoje przepisy do wymogów ustawy nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.
3. Kluby sportowe działające na podstawie dotychczasowych przepisów dostosują swoje przepisy i formy organizacyjne do wymogów ustawy nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.
4. (skreślony).

Art. 63. i 64. (pominięte).

Art. 65.

1. Traci moc ustawa z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz.U. Nr 34, poz. 181, z 1988 r. Nr 19, poz. 132 i Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 6, poz. 33, Nr 34, poz. 181 i Nr 35, poz. 192 oraz z 1990 r. Nr 34, poz. 198 i Nr 89, poz. 517).
2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie, nie dłużej jednak niż przez okres 3 miesięcy od dnia jej wejścia w życie, zachowują moc dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy wymienionej w ust. 1, o ile nie są sprzeczne z przepisami niniejszej ustawy.

Art. 66.

Traci moc ustawa z dnia 9 kwietnia 1968 r. o zezwoleniach na publiczną działalność artystyczną, rozrywkową i sportową (Dz.U. Nr 12, poz. 64 i z 1991 r. Nr 114, poz. 493).

Art. 67.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów art. 59 i 60, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1996 r. i mają zastosowanie do dochodów uzyskiwanych od tego dnia.